

РЕШЕНИЕ

№ 6211

гр. София, 23.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 63
състав**, в публично заседание на 20.09.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Димитрина Петрова

при участието на секретаря Валентина Христова, като разгледа дело номер **4278** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във вр. чл. 256 от АПК.

Образувано е по жалба Вх. № 17295/05.05.2023г. по описа на АССГ, на М. С., гражданин на Република С. Македония, [дата на раждане], чрез адв. Я. М., със съдебен адрес: [населено място], [улица], против бездействие на административен орган за връщане на приложени документи към заявление за издаване на разрешение за пребиваване и работа на лицето, обективиран в писмо рег. № 536400-20588 от 11.04.2023г., издадено от заместник-директора на Дирекция „Миграция“ при Министерство на вътрешните работи /МВР/.

В жалбата се твърди, че постановеният индивидуален административен акт по повод заявлението, подадено от жалбоподателя за издаване на разрешение за продължително пребиваване в Република България на основание чл.24и от ЗЧРБ е влязъл в сила и не подлежи на обжалване по административен или съдебен ред. Същият намира, че приложени оригинални документи или такива с превод и поставен апостил могат и трябва да бъдат върнати при поискване, като обосновава правния си интерес, с това, че могат да бъдат използвани и в друго производство, а процесното е приключило. Иска от съда да постанови съдебен акт, с който да задължи административния орган да върне документите, предоставени в препис или оригинал с апостил. Претендира присъждане на разноски.

В съдебно заседание жалбоподателят, редовно уведомен не се явява, не се представява.

Ответникът – Зам.-директорът на Дирекция „Миграция“ МВР, чрез юрисконсулт Т., прави искане за отхвърляне на предявената жалба, като неоснователна и недоказана. Твърди, че дипломата, представена по административната преписка не е оригинал, а свидетелството за съдимост е с изтекла валидност. Счита, че същите е необходимо да останат по преписката доколкото лицето не кандидатства за нова разрешение за пребиваване, а при такова кандидатстване то е могло да се позове на това, че ги е представило и те служебно е следвало да се приложат. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена не изпраща представител.

Административен съд София-град след като прецени събраните по делото доказателства, ведно с доводите, възраженията и изразените становища на страните, прие за установено следното:

Административното производство е започнало по Заявление рег. № 502670/24.11.2022 г. за предоставяне на право на постоянно пребиваване на чужденец в Република България на основание чл.24и от Закона за чужденците в Република България /ЗЧРБ/, подадено М. С., гражданин на Република С. Македония, [дата на раждане] , чрез пълномощника му адв. Я. М. в дирекция „Миграция“ по образец съгласно Приложение № 3а към чл. 60, ал. 1 от Правилника за прилагане на Закона за чужденците в Република България /ППЗЧРБ/. Към заявлението са приложени: ф.к. на национален паспорт; Договор за наем на недвижим имот от 15.08.2022г.; Обосновка на искането за издаване на Единно разрешение за пребиваване и работа от „Менпауър България“ ООД; Удостоверение № 03-416/2 от 11.11.2022г. от Общинско средно техническо училище „Н. Б.“ в уверение на това, че лицето е издържало успешно зрелостен изпит в образователен профил електротехник-енергетик, за което му е издадена диплома; диплома за завършено средно професионално образование № XVII/86/2006г.; декларация на основание чл. 24и, ал. 5 от ЗЧРБ от „Менпауър България“ ООД; справка-декларация на основание чл. 24и, ал. 5, т. 6 от ЗЧРБ и справка-декларация на основание чл. 24и, ал. 5, т. 7 от ЗЧРБ от дружеството; трудов договор от 13.10.2022г., сключен между „Менпауър България“ ООД и М. С.; длъжностна характеристика за длъжността „Оператор“ с код НКПД 8212 2007; Застрахователна полица № 2220504000402380 по Медицинска застраховка за чужденци, пребиваващи в България, с която е застрахован жалбоподателят за периода 10.10.2022г. до 09.10.2023г.; свидетелство за съдимост, издадено от Основен съд К. на 10.11.2022г.

Въз основа на събраните доказателства и след направен анализ на същите зам.-директорът на дирекция „Миграция“ – МВР, издал Отказ № 5364р 28944/23.12.2022г. за издаване на разрешение за продължително пребиваване в Република България на основание чл.24и от ЗЧРБ. Отказът не е предмет на оспорване в настоящото съдебно производство.

С искане, подадено до директора на дирекция „Миграция“-МВР чрез Системата за сигурно електронно връчване на 31.03.2023г., жалбоподателят моли за преразглеждане на искането му за връщане на оригиналите на: свидетелство за съдимост на македонски език, с апостил и с превод и легализация на български език и 1 брой нотариално заверен препис на диплома за завършено средно образование, с апостол и с превод и легализация на български език.

С писмо рег. № 536400-20588 от 11.04.2023г. заместник-директора на дирекция „Миграция“-МВР уведомява жалбоподателя, че по повод на неговото запитване с вх.

№ 536400-18306/31.03.2023 г. по описа на дирекция „Миграция“-МВР, относно връщане на вече приложени документи към заявление за издаване на разрешение за пребиваване и работа на лицето, същите не могат да му бъдат върнати, поради факта, че представляват част от административна преписка и са приложени към индивидуален административен акт на база на приложените документи, който подлежи на административно и съдебно обжалване.

При така установената фактическа обстановка, настоящият състав на Административен съд София-град прави следните правни изводи:

Писмо с рег. № 536400-20588 от 11.04.2023г., издадено от заместник-директора на Дирекция „Миграция“ при МВР, не притежава белезите на индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21 от АПК, не е и отказ за издаване на административен акт, защото административният орган не е сезиран с такова искане, а в процесния случай, се касае за искане за връщане на документи в оригинал на превода и с апостил, което не е самостоятелно административно производство. Писмото има уведомителен характер, и не е акт, подлежащ на оспорване по съдебен ред относно проверка на неговата законосъобразност.

Същевременно, обаче, съдът намира, че в процесния случай, е налице оспорване на бездействие на администрацията, по смисъла на чл. 256 от АПК. Бездействието на административния орган по задължение, произтичащо пряко от нормативен акт, може да се оспори безсрочно, като се прилагат съответно разпоредбите за оспорване на индивидуалните административни актове. Съгласно чл. 256, ал. 2 от АПК неизвършването на фактически действия, които административният орган е длъжен да извърши по силата на закона, подлежи на оспорване в 14-дневен срок от подаването на искане до органа за извършването му.

Искането за връщане на документи, представени в оригинален превод и с оригинален апостил, от жалбоподателя № 536400-18306/31.03.2023г. по описа на дирекция „Миграция“-МВР, относно връщане на вече приложени документи към заявление за издаване на разрешение за пребиваване и работа на лицето, е направено надлежно, а съгласно нормата на чл. 256, ал.1, съдебното оспорване е безсрочно, поради което и молбата до съда е подадена от лице с правен интерес от обжалването, в нормативно установените срокове и същата е редовна и допустима.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Предмет на защитата по чл.256 от АПК е задължението на административния орган да извърши дължими по закон действия, т. е. действия по изпълнение на своите законни правомощия. Производството по чл.256, ал.1 от АПК дава процесуална възможност за защита на гражданите /и организациите/ срещу бездействието на администрацията в хипотезата, когато органите са задължени да извършат предписани от нормативен акт действия. В този случай на задължението на административния орган, произтичащо пряко от нормативен акт, следва да съответства на регламентирано от същия нормативен акт субективно право на гражданин или организация. Следователно, необходимо е наличие на такова административно правоотношение, при което да е налице защитимо от закона субективно право, което да може да бъде реализирано директно по силата на правна норма чрез съответстващо му действие от страна на административния орган, без да е необходимо издаване на индивидуален административен акт. Това са основните предпоставки за основателност на претенцията по чл.256, ал. 1 АПК, който извод се налага от анализа на тази норма.

Задължението на за връщане на приложените по административната преписка

свидетелство за съдимост на македонски език, с апостил и с превод и легализация на български език и 1 брой нотариално заверен препис на диплома за завършено средно образование с апостол и с превод и легализация на български език е фактическо действие, което попада в обхвата на чл. 256 от АПК, въз основа на нормата на чл. 183 от ГПК, приложим на осн. чл.144 от АПК. От тълкуването тези норми, следва, че всички документи, които са представени в оригинал по дело или административна преписка, при поискване, следва да бъдат върнати на страната, която ги е предоставила, като за същата е налице насрещно задължение да представи по преписката или делото- заверен препис от документа. Не е налице изискване завереният препис да е заверен нотариално, което означава, че може да бъде представен и в копие със заверка от лицето или негов процесуален представител, в хипотезата на приключило с постановен акт административно производство по издаването на посочения по-горе отказ. Такава е настоящата хипотеза, при която, административният орган, при направено искане за връщане на процесните документи, е следвало да укаже на молителя, че исканите от преписката документи- следва да бъдат копирани и заверени за вярност от жалбоподателя и приложени в преписката срещу което оригиналите на преводи с апостил, могат и трябва да бъдат върнати. Това задължение произтича от чл. 183 от ГПК, вр. чл. 144 от АПК и неизпълнението му попада в обхвата на чл. 256 от АПК.

Въз основа на изложеното, съдът прави извод за основателност на депозираната жалба, поради което същата следва да бъде уважена.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА на осн. чл.256, ал.3 от АПК, Заместник-директора на Дирекция „Миграция“ при Министерство на вътрешните работи /МВР/, да върне приложени документи към заявление за издаване на разрешение за пребиваване и работа на М. С., гражданин на Република С. Македония, [дата на раждане] , по искане рег. № 536400-20588 от 11.04.2023г.: документи в превод с оригинален апостил: свидетелство за съдимост на македонски език, с оригинален апостил и с превод и легализация на български език и 1 брой нотариално заверен препис на диплома за завършено средно образование, с апостол и с превод и легализация на български език, СРЕЩУ ИЗПЪЛНЕНИЕ на насрещното задължение на М. С., да представи по административната преписка заверени за вярност преписи от съответните документи, в изпълнение на чл. 183 от ГПК, вр. чл. 144 от АПК.

На осн. чл. 256, ал.3 от АПК, определя едномесечен срок за изпълнение на решението. Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ: